

THEO's werk

Het werk van Father Theo Winkelman

en zijn wandbeschilderingen waren tijdens de reis naar Nsipe Malawi van 18 t/m 25 september 2007 vanzelfsprekend mijn tweede belangrijke onderwerp. Daar kwam nog een wens bij en dat waren de verhalen van de mensen die hem hebben gekend en met hem hebben gewerkt. Als Witte Pater en pastoor van verschillende parochies in Malawi heeft Theo Winkelman zoveel "voetsporen" bij mensen achtergelaten, dat het vanzelfsprekend is dat ik daaraan niet voorbij wilde gaan. Daarvoor was de hoeveelheid mogelijkheden te groot en te interessant en was gelukkig de tijd ervoor ook ter beschikking.

Theo Winkelman was als pastoor (parishpriest) een vriend van de mensen, wat blijkt uit alle reacties die hij nu noch altijd bij die mensen oproept.

Zo. 23.9.07 H.Mis om 08.00 uur in de grote kerk in Nsipe, waar mijn vrouw en ik eind juni 2007 zo'n bijzondere ervaring hadden en ik ook nu weer, maar dan twee uur lang, dankbaar was dat er nog zo'n misviering bestaat.

Aansluitend om 10.30 uur in kerkje in het dorp **Fulatira** (de naam betekent zoveel als: je rug naar iemand keren...) op ca. 15 km afstand, de tweede H.Mis van die dag, beide gecelebreerd door Father Chinkanda.

Het kerkje in Fulatira is gebouwd in 1989 en ingewijd op 25 september 1989. Op de twee betonnen treden voor de ingang van de deur van het kerkje staat de openingsdatum. Het moet de hand van Father Theo Winkelman zijn geweest die de datum heeft aangebracht. Theo Winkelman, geboren in 1918, was toen al 71 jaar en heeft deze datum mogelijk bewust in de treden geschreven. Helaas ontbreekt in dit kerkje een beschildering van de hand van Theo Winkelman. Eén jaar later ging hij terug naar Nederland en is nooit meer terug in Malawi geweest.

Het kerkje, inmiddels veel te klein voor de snel groeiende parochie, werd die morgen bezocht door ca. 170 mensen. Ik mocht op het kleine maar vooral drukke priesterkoor plaatsnemen op één van de twee aangevoerde stoelen, omringd door de vele jeugd van Fulatira en het dansgroepje van meisjes dat de dienst opluisterde.

Een jonge vrouw maakte op de muziek van het aanwezige kerkkoortje ritmische dansbewegingen die passen bij de verschillende eucharistische onderdelen van de Mis. Jonge meisjes van ca. 6 – 10 jaar volgden die bewegingen met hun ogen en kopieerden ze feilloos.

Voor de overige kerkgangers was geen bankje of stoeltje aanwezig maar zaten op de grond, de ver in de minderheid zijnde oudere mannen links en de vrouwen, waaronder weer veel

moeders met kinderen, rechts. Grotere kinderen op de rand van het altaar tableau, wederom meisjes en jongens gescheiden. Oudere mannen corrigeerden regelmatig de jeugd en trokken de jongens uit elkaar als er weer eens ééntje ondeugend was.

Die dag, een zondag, was er elders in het dorp ook een begrafenis, waardoor veel parochianen de Mis niet bezochten. Volgens Father Chinkanda was het daarom, in de evengoed met mensen uitpuilende kerk, redelijk bezet. Normaal moeten veel mensen buiten staan.

Het is de grote wens van veel parochianen om de kerk op korte termijn te vervangen door een nieuwe kerk met meer ruimte. Mogelijk zal hun pastoor father Messer de groeiende kerkgemeenschap Gebruikelijk is dat de opbrengst van de collecte aan het einde van de Mis wordt medegedeeld. Naast de 6 dollar die ik in de collectebak gooide, leverde de hele collecte onder 170 mensen nog eens 156,20 kwacha op (180 Kwacha = ca. 1 euro).

Het was om ca. 13.00 uur 's middags dat het kerkje leeg liep en mensen elkaar buiten het laatste nieuws vertelde. Duidelijk was dat Father Theo Winkelman en zijn neef het onderwerp van gesprek waren. Die neef leek ook op hem, hij had hetzelfde hoge kale voorhoofd, die blanke huid, grijs haar enz. Het was voor hun duidelijk dat zij die dag een familielid van hun Father Winkelman op bezoek hadden. En uiteraard kwamen de herinneringen weer boven aan de door hun zo geliefde Father die met hen samen dit kerkje hadden gebouwd.

Father Chinkanda en ik werden door de voorzitter van het kerkbestuur uitgenodigd in een min of meer officieel dorpsgebouw om daar de maaltijd te gebruiken met de voorzitter. De posters van de vorige presidentsverkiezing noch aan de muur, en net voldoende zitplaatsen om met vier personen de maaltijd zonder bestek te gebruiken.

Een pan met water om zowel voor als na de maaltijd de handen te kunnen wassen, want eten met je handen uit hetzelfde schaalte waaruit ook ieder ander zijn “plukje” met eten met een paar vingers weg schraapt, blijft een bijzondere manier van warm eten. Het gekookte eitje, voor de mogelijk broodnodige vitamine of zo, met daarop een onduidelijk rood toefje, heb ik maar laten staan. Je weet natuurlijk nooit of je al resistent bent voor foute eieren.